

4. נאשוויל (ארצות-הברית)

3. בארי לינדון (אנגליה)

הטוב תשל"ז * הסרט הטוב

התהילה. למשל: איש המאראתון — הסרט הסאדיסטי של השנה, או חמישה בלשים לקינוח — הבדיחה התפלה של השנה.

הזדמנות

נדירה

רשימת האכזבות של השנה ארוכה ככה ומצערת. החל מאיליה קאזאן שהציג פעמיים את נסיגתו מן הגדולה (פעם באורחים ופעם בטייקון האחרון) ועד לפגז ההרצה העצמית המושאל מכל המקורות האפשריים שנשא את השם כוכב נולד רק כהסוואה לשם ההולם אותו בי אמת — „ברברה סטרייסנד משתעשעת עם עצמה“.

אם כבר, תשל"ז יכולה לרשום לזכותה הישג אחד: במהלכה פרץ הסרט הפוליטי ורכש לעצמו מקום על בדי ישראל, במובן הטוב והרע גסייחד. מצד אחד, כל אנשי הנשיא הציג את העיתונות כמכשיר חיוני לשמירת הדמוקרטיה, ומצד שני השתדל הכבוד האבוד של קתרין בלום להראות את העיתונות כמכשיר זדוני מסוכן. המו" עמד התכוון לחשוף את האמת שמאחרי (המשך בעמוד 48)

שחקנית-מישנה השנה:
ברברה האריס
„מזימות“, „נאשוויל“

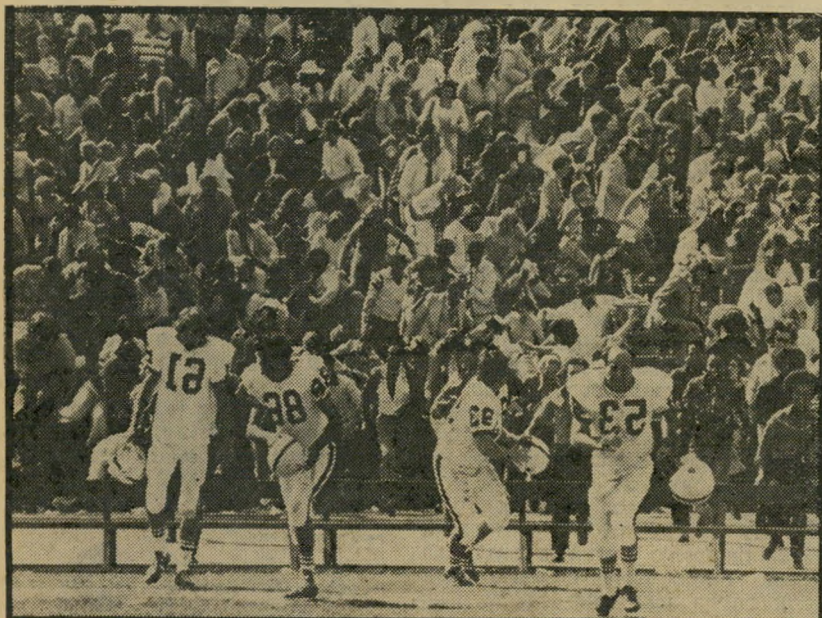
שחקן-מישנה השנה:
ברוס דרן
„מזימות“, „יום א' השחור“

תשל"ז היתה שנה פחות ממבורכת. ראית שית. משום שיותר מכל שנה אחרת נדמה שבין מה שקרה על מסכי הארץ לבין מה שקרה על מסכי העולם הקשר רופף בלבד. מבין הסרטים הטובים יותר שהוקרנו היו שהמתינו חודשים ולעתים אף שנים עד שנמצא להם הגואל. למשל: החברים של מוניצ'לי, נאשוויל של אלטמן, ההזמנה של גורטה או אדם אינו ציפור של מאקאבייב (שהשיג שיא מיוחד, מאחר שהגיע לארץ הריטר שנים אחרי שיצא לאור העולם).

סרטים אחרים התחילו עוד בטרם יצאו אל המסכים, כאשר בחירת בית-הקולנוע שבו הוצגו והדרך שבה הוצעו הבטיחו מראש קהל מינימלי. לדוגמה: הדרך ה טובה בה הלכנו שהוצג בקולנוע גדול מדי ורחוק מדי או מארש הניצחון שעשה רושם, לפחות בעיני מי שהתבונן על לוח המודעות שהוצב בפני בית הקולנוע. כסרט פורנו-מאזו-סאדיסטי שהגיע בטעות מכיכר המושבות לכיכר דיזנגוף.

ואילו סרטים אחרים שזכו בכל הכבוד, היקר, הרעש והמהומה שמערכת יחסי הציבור ומחברי הכתבות יכלו לארגן ביחד, הסתברו בסופו של דבר כמכונות חסרות נשמה ורגש, טפלות ומנופחות למרות כל

הרע תשל"ז * הסרט הרע

4. מהומה באיצטדיון (ארצות-הברית)

3. לחיות מחדש (צרפת)